

அன்புள்ள விக்ரம்,

நலம். நலம் அறிய அவா.

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. விவரம் அறிந்தேன்.

உங்கள் முடிவைத் தெளிவாக எழுதியிருந்தீர்கள்.

வருகிற புதன்கிழமை காலையில்

கம்ப்யூட்டர் கிளாஸுக்கு போவதுபோல் கிளம்பி

ஒன்பது மணி சுமாருக்கு பூக்கடை பஸ்ஸ்டான்டில்

நுழைவுவாயிலருகே உள்ள பட்டாணிக்கடை அருகில்

என்னை காத்திருக்கச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

தேவையான துணிமணிகள், பணம் இவற்றுடன்

நீங்களும் சரியாக அதே நேரத்திற்கு வந்துவடுவீர்கள் என்றும்

அங்கிருந்து பஸ் பிடித்து, யாருக்கும் தெரியாமல்

நாம் இருவரும் உடனே பெங்களூர் சென்று விடலாம் என்றும்

நாம் தங்குவதற்கென்று முன்னேற்பாடாக

ஏற்கனவே அங்கு ஒரு வீடு வாடகைக்குப் பேசி வைத்திருப்பதாகவும்

அத்துடன், இதற்காக நீங்கள் முன்பே உங்கள்

வேலையையும் அங்கு டிரான்ஸ்பர் செய்து கொண்டுவிட்டதாகவும்

இன்னும் இது தொடர்பாக

நீங்கள் எழுதியிருந்தவற்றைப் படித்தேன்.

இதற்கு நான் எப்படி உடன்படுவேன் என்று நம்பினீர்கள், விக்ரம்?

நீங்கள் என் உயிர். நான் உங்கள் உடல்.

அதை நான் மறக்கவில்லை. மறுக்கவும் இல்லை.

உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழமுடியும் என்றே தோன்றவில்லை.

உண்மைதான். உங்கள் அறிவுக்கு நான் மயங்கியது நிஜம். ஆனால்

என்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய எனது

நடமாடும் தெய்வங்களாக விளங்கும்

பெற்றோரை மறந்து, உடன்பிறந்தோரை மறந்து, உங்களுடன்

மகிழ்ச்சியாக வாழமுடியும் என்று தோன்றவில்லை. எனவே, இவர்களுடனே
வாழ்வது என்கின்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். ஆமாம்.
என் குடும்ப நலம்தான் எனக்கு முக்கியம்.
உணர்ச்சிவசப்பட்டோ, அவசரப்பட்டோ
சிந்தனைகளைச் சாகடித்தோ திடீரென்று
எடுத்த முடிவல்ல இது. உங்கள்மேல் எனக்குள்ள
காதலைவிட குடும்பத்தின் மீதுள்ள பாசம் அதிகம். அந்த
ஆழ்ந்த அன்பின் அடிப்படையில்தான் இதை எழுதுகிறேன்.
என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். மறந்தும் விடுங்கள்.
உடன் பதிவுத்திருமணம் செய்துகொண்டுவிடுவோம்
என்று நீங்கள் அவசரப்பட்டபோதெல்லாம்
இத்தனை நாட்கள் நான் மறுத்து வந்ததற்கு காரணம்,
பெற்றோரை மீறி எதுவும் செய்யவிரும்பாததுதான்.
எப்படியாவது என் குடும்பத்தாரிடம் சம்மதம் பெற்றுவிட முடியாதா,
அவர்களின் பரிபூரண ஆசியோடு, மகிழ்ச்சிகரமாக
எல்லோர் திருமணம்போல் நம் திருமணமும் நிகழாத என்ற
ஏக்கம் எனக்கு நிறையவே உண்டு. ஆனால், இது
நப்பாசைதான். என் ஆசை நிராசையாகிவிட்டது. இனி வேறு வழியில்லை.
என்னை மறந்துவிடுங்கள். நானும்
உங்களை மறந்து, பெரியவர்கள் முடிவுசெய்யும் வரனை
ஏற்பதென்று தீர்மானித்துவிட்டேன். அவர்களை மீறி உங்களைக்
கணவராக ஏற்க என் மனசாட்சி இடம் தரவில்லை.
பெரியவர்களாகப் பார்த்துச் செய்யும் திருமணங்களில்தான்
நமது எதிர்காலம் நல்லபடியாக அமையும் என்று நம்புகிறேன்.
மீண்டும் சொல்லுகிறேன். தயவுசெய்து என்னை மறந்துவிடுங்கள்.
அன்புடன், பரியதர்ஷினி.

அன்புள்ள விக்ரம்,

நலம். நலம் அறிய அவா.

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. விவரம் அறிந்தேன்.

உங்கள் முடிவைத் தெளிவாக எழுதியிருந்தீர்கள்.

வருகிற புதன்கிழமை காலையில்

கம்ப்யூட்டர் கிளாஸுக்கு போவதுபோல் கிளம்பி

ஒன்பது மணி சுமாருக்கு பூக்கடை பஸ்ஸ்டான்டில்

நுழைவுவாயிலருகே உள்ள பட்டாணிக்கடை அருகில்

என்னை காத்திருக்கச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

தேவையான துணிமணிகள், பணம் இவற்றுடன்

நீங்களும் சரியாக அதே நேரத்திற்கு வந்துவடுவீர்கள் என்றும்

அங்கிருந்து பஸ் பிடித்து, யாருக்கும் தெரியாமல்

நாம் இருவரும் உடனே பெங்களுர் சென்று விடலாம் என்றும்

நாம் தங்குவதற்கென்று முன்னேற்பாடாக

ஏற்கனவே அங்கு ஒரு வீடு வாடகைக்குப் பேசி வைத்திருப்பதாகவும்

அத்துடன், இதற்காக நீங்கள் முன்பே உங்கள்

வேலையையும் அங்கு டிரான்ஸ்பர் செய்து கொண்டுவிட்டதாகவும்

இன்னும் இது தொடர்பாக

நீங்கள் எழுதியிருந்தவற்றைப் படித்தேன்.

இதற்கு நான் எப்படி உடன்படுவேன் என்று நம்பினீர்கள், விக்ரம்?

நீங்கள் என் உயிர். நான் உங்கள் உடல்.

அதை நான் மறக்கவில்லை. மறுக்கவும் இல்லை.

உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழமுடியும் என்றே தோன்றவில்லை.

உண்மைதான். உங்கள் அறிவுக்கு நான் மயங்கியது நிஜம். ஆனால்

என்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய எனது

நடமாடும் தெய்வங்களாக விளங்கும்

பெற்றோரை மறந்து, உடன்பிறந்தோரை மறந்து, உங்களுடன்

மகிழ்ச்சியாக வாழமுடியும் என்று தோன்றவில்லை. எனவே, இவர்களுடனே

வாழ்வது என்கின்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். ஆமாம்.

என் குடும்ப நலம்தான் எனக்கு முக்கியம்.

உணர்ச்சிவசப்பட்டோ, அவசரப்பட்டோ
சிந்தனைகளைச் சாகடித்தோ திடீரென்று
எடுத்த முடிவல்ல இது. உங்கள்மேல் எனக்குள்ள
காதலைவிட குடும்பத்தின் மீதுள்ள பாசம் அதிகம். அந்த
ஆழ்ந்த அன்பின் அடிப்படையில்தான் இதை எழுதுகிறேன்.
என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். மறந்தும் விடுங்கள்.
உடன் பதிவுத்திருமணம் செய்துகொண்டுவிடுவோம்
என்று நீங்கள் அவசரப்பட்டபோதெல்லாம்
இத்தனை நாட்கள் நான் மறுத்து வந்ததற்கு காரணம்,
பெற்றோரை மீறி எதுவும் செய்யவிரும்பாததுதான்.
எப்படியாவது என் குடும்பத்தாரிடம் சம்மதம் பெற்றுவிட முடியாதா,
அவர்களின் பரிபூரண ஆசியோடு, மகிழ்ச்சிகரமாக
எல்லோர் திருமணம்போல் நம் திருமணமும் நிகழாத என்ற
ஏக்கம் எனக்கு நிறையவே உண்டு. ஆனால், இது
நப்பாசைதான். என் ஆசை நிராசையாகிவிட்டது. இனி வேறு வழியில்லை.
என்னை மறந்துவிடுங்கள். நானும்
உங்களை மறந்து, பெரியவர்கள் முடிவுசெய்யும் வரனை
ஏற்பதென்று தீர்மானித்துவிட்டேன். அவர்களை மீறி உங்களைக்
கணவராக ஏற்க என் மனசாட்சி இடம் தரவில்லை.
பெரியவர்களாகப் பார்த்துச் செய்யும் திருமணங்களில்தான்
நமது எதிர்காலம் நல்லபடியாக அமையும் என்று நம்புகிறேன்.
மீண்டும் சொல்லுகிறேன். தயவுசெய்து என்னை மறந்துவிடுங்கள்.
அன்புடன், ப்ரியதர்ஷினி.